

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-366)

Apr (1) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	13
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 186)

33. ததா யதா புநர்ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்யம் அவ்ரணம்
உந்மிஷத்யாத்ம ஸங்கல்பாத்ததா ப்ரதம உச்யதே

பொருள் – வாஸுதேவன் என அழைக்கப்படும் அந்தத் தூய்மையான ப்ரஹ்மமானது, தன்னுடைய ஸங்கல்பம் காரணமாகவே, மீண்டும் விழித்து எழுகிறது. இது ப்ரதமம் எனப்படும்.

34. ப்ரததே ஹி யதா ப்ரஹ்ம சுத்த அசுத்தாக்யவர்த்மநா
மாயா நாம ததா த்வேஷா ப்ரஹ்ம ஸங்கல்ப ரூபிணீ

பொருள் – அத்தகைய ப்ரஹ்மமானது சுத்தம் மற்றும் அசுத்தம் என்பதான ஸ்ருஷ்டியில் தன்னை விரிவாக்கிக் கொள்ளும்போது, அத்தகைய ப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்திற்கு நிகராக உள்ள சக்தியானது, மாயா எனப்படுகிறாள்.

35. ஸங்கர்ஷணாதி சுஷித்யந்தஸ்தஸ்யா கர்பம் அவஸ்தித:

யதா புந: பரம் ப்ரஹ்ம ஸ்வ இச்சாஸம்பாதிதம் ப்ருதக்

36. வ்யாப்ய வ்யாபக பேதேந ஸத்விதீயம் அவஸ்திதம்

பஞ்சபிந்துஸ்ததா தேவீ பஞ்சக்ருத்யவிதாயிநீ

பொருள் – ஸங்கர்ஷணன் தொடக்கமாக, புல்பூண்டு முடிய உள்ள அனைத்து ஸ்ருஷ்டிகளும், அவளுடைய கர்ப்பத்தில் உள்ளன. ஒரு கட்டத்தில் ப்ரஹ்மமானது, தனது இச்சை காரணமாக, வ்யாபிக்கும் பொருள் மற்றும் வ்யாபிக்கப்பட்ட பொருள் என இரண்டாகப் பிரிகிறது. அப்போது ப்ரஹ்மத்தின் ஐந்து செயல்களைச் செய்யும் தேவியானவள், பஞ்சபிந்து என அழைக்கப்படுகிறாள்.

விளக்கம் – ப்ரஹ்மத்தின் ஐந்து செயல்களானவை: படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மயக்குதல் மற்றும் கடாசஷித்தல்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 53)

[விவேகன்] மேலும்,

81. நிரபாய தேசிக நிதர்சிதாமிமாம் கமலாஸஹாய கருணாதிரோஹணீம்

க்ரமச: அதிருஹ்ய க்ருதிந: ஸமிந்ததே பரிசுத்த ஸத்த்வ பரிகர்மிதே பதே

பொருள் - (விவேகன் கூறுதல்) மஹாலக்ஷ்மியின் நாதன், எப்போதும் மறையாத தனது தயை என்னும் ஏணியை வைத்துள்ளான். தக்க செயல் கொண்ட பாக்யசாலிகள், தங்களுடைய ஆசார்யனால் அந்த ஏணியைக் காண்பிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் படிப்படியாக அதில் ஏறிச் சென்று, தூய்மையான ஸத்வம் மட்டுமே கொண்டதான பரமபதத்தை அடைகிறார்கள்.

[விவேகன்] மேலும்,

82. ஸ்வயமுபசமயந்தீ ஸ்வாமிந: ஸ்வைரலீலாம்

ஸ்வமதமிஹ பஹுநா ஸ்வாது பத்யம் ப்ரஜாநாம்
நியதமியமிதாநீம் அந்யதா வா பவிதீ
நிரவதிஸுக ஸித்தயை நிஷ்ப்ரகம்பாநுகம்பா

பொருள் - (விவேகன் கூறுதல்) ஜீவாத்மாவைத் தண்டித்தல் என்பதான அவனுடைய லீலைகளைத் தானே தணித்து, தனக்கு விருப்பமானதாகவும், ப்ரஜைகளுக்கு நன்மை அளிக்கவல்லதாகவும், அவர்களுக்கு விருப்பமானதாகவும் உள்ளதை தயாதேவி அளிக்கிறாள். இப்படியாக உள்ள ஜீவாத்மாவின் அளவற்ற ஸுகத்திற்கு அவளே காரணமாக உள்ளாள்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 64)

148. இவனுடைய ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணங்கள் நித்யங்களாய், நிஸ்ஸீமங்களாய், நிஸ்ஸங்க்யங்களாய், நிருபாதிகங்களாய், நிர்ந்தோஷங்களாய், ஸமாநாதிக ரஹிதங்களாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி, ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யுபபாதித்த வநந்தரம், ஸ்வரூபாச்ரிதமான குணங்களினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் “இவனுடைய ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணங்கள்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப மேன்மையை விரிவாக அருளிச்செய்த பின்னர், அத்தகைய ஸ்வரூபத்தை அண்டி நிற்கும் குணங்களுடைய மேன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆதிசப்தத்தாலே, பல ஐச்வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களும், வாத்ஸல்யாதிகளும், செளர்யாதிகளுமாகிற குணவிசேஷங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. (நித்யங்களாகையாவது) உத்பத்தி விநாச ரஹிதங்களாயிருக்கை. ஸ்வரூபாநுபந்திகளாகையாலே, யாவதாச்ரய பாவிகளாயிருக்குமிறே. “த இமே ஸத்யா: காமா:” என்று குணங்களினுடைய நித்யத்வம் ச்ருதிஸித்தம். “காம்யந்த இதி காமா: கல்யாணகுணா: த இமே ஸத்யா: நித்யா இத்யர்த்த:” என்றிறே இந்த ச்ருதிக்கர்த்தம். “ஈறில வண்புகழ்” என்றாரிறே ஆழ்வார்.

விளக்கம் - “சக்த்யாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம் பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் போன்றவையும், வாத்ஸல்யம் போன்றவையும், செளர்யம் போன்றவையும் என பல குணங்களுடைய சிறப்புகள் அனைத்தும் கூறப்பட்டன.

(நித்யங்களாய்) – நித்யங்கள் என்றால், உற்பத்தி மற்றும் அழிவு அற்ற தன்மை. இத்தகைய குணங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அண்டியபடி உள்ளதால், எப்போதும் உள்ளவை என்றாகின்றன. சாந்தோக்ய உபநிஷத் - த இமே ஸத்யா: காமா: - அவை ஸத்யமாகவும், எப்போதும் விரும்பப்படுபவையாகவும் உள்ளவை ஆகும் - என்பதாக, ச்ருதிகளில் குணங்களுடைய நித்யமான தன்மை கூறப்பட்டது. “காம்யந்த இதி காமா: கல்யாணகுணா: த இமே ஸத்யா: நித்யா இத்யர்த்த: - விரும்பப்படுவதால் காமம் என்று அந்தக் குணங்கள் கூறப்பட்டன. அவை ஸத்யம் என்பதன் மூலம், எப்போதும் உள்ளவை என்று கூறப்பட்டது - என்பதாகவே இந்த ச்ருதிக்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். திருவாய்மொழி (1-2-10) - ஈறில வண்புகழ் - என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நிஸ்ஸீமங்களாகையாவது) ஓரொன்றே அவதி காணவொண்ணா திருக்கை. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்று, மீண்டுவிட்டதிறே ஆனந்தகுணத்தையெல்லை காணப்புக்க வேதம். இது, ஆனந்தகுண மொன்றிலுமன்றிறே; குணங்களெல்லாம் இப்படியேயிறே இருப்பது. “உபர்யுபர்யப்ஜபுவோபி பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய தே யே சதமித்யநுக்ரமாத், கிரஸ் த்வதேகைக குணாவதீப்ஸயா ஸதா ஸ்த்திதா நோத்யமதோதிசேரதே” என்னக்கடவதிறே. “உயர் நலம்” என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (நிஸ்ஸீமங்களாய்) - அந்த ஒவ்வொரு குணமும் எல்லையற்றதாகவே உள்ளது. தை. (2-8) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே | அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ - அவனுடைய ஆனந்தத்தை அளவிட இயலாதபடி வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்பதாக அவை திரும்பின அல்லவோ? ஆனந்த குணத்தின் எல்லை காணச் சென்ற வேதத்தின் நிலை இதுவாகும். ஆனால் இத்தகைய நிலையானது, ஆனந்த குணம் ஒன்றில் மட்டுமே அல்ல; அனைத்து குணங்களும் இவ்விதமாகவே உள்ளன. ஸ்தோத்ரரத்னம் (19) - உபரி உபரி அப்ஜபுவி: அபி பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய தே யே சதம் இதி அநுக்ரமாத் கிரஸ் த்வத் ஏகைக குண அவதி ஈப்ஸயா ஸதா ஸ்த்திதா: ந உந்யமத: அதிசேரதே - வேத வாக்கியங்கள் மேலும் மேலும் நான்முகன் போன்றவர்களை மனிதர்களாகக் கற்பனை செய்து, “இதை விட நூறு மடங்கு, இதை விட நூறு மடங்கு” என்று அடுக்கிக் கொண்டே செல்கின்றன;

அவை உனது ஒவ்வொரு குணத்தின் எல்லையைக் காண்வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் உள்ளன. எனவே அவை தொடக்க எல்லையைக் கடந்து அப்பால் செல்வதில்லை - என்பது காண்க. திருவாய்மொழி (1-1-1) – உயர் நலம் - என்பதாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நிஸ்ஸங்க்யங்களாகையாவது) இப்படிப்பட்ட குணங்கள்தான் எண்ணிறந்திருக்கை. “யதா ரத்நாநி ஜலதேர ஸங்க்யேயாநி புத்ரக, ததா குணா ஹ்யநந்தஸய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந:”, “வர்ஷாயுதைர் யஸ்ய குணா நசக்யா வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வலோகை: மஹாத்மநச் சங்கசக்ராஸிபானே: விஷ்ணோ ஜிஷ்ணோ வஸுதேவாத்மஜஸ்ய”, “சதுர்முகாயுர்யதி கோபிவக்தா பவேந் நர: க்வாபி விசுத்தசேதா: ஸதே குணா நாமயுதைகமம்சம் வதேந் ந வா தேவவர ப்ரஸீத”, “நஹி தஸ்ய குணாஸ் ஸர்வே ஸர்வைர் முநிகணைரபி, வக்தும் சக்யா வியுக்தஸ்ய ஸத்வாத்யைரகிலைர் குணை:” என்னக் கடவதிறே. “எண்ணில் தொல்புகழ்” என்றாரிறே ஆழ்வாரும். “யேஷ்வே கஸ்ய குணஸ்ய விப்ருடபி வை லோகோத்தரம் ஸ்வாச்ரயம் குர்யாத் தாத்ருச வைபவைரகணிதைர் நிஸ்ஸீம பூமாந்விதை: நித்யைர் திவ்யகுணைஸ் ததோதிக சுபத்வை காஸ்பத ஆத்மாச்ரயை: இத்தம் ஸுந்தரபாஹும் அஸ்மி சரணம் யாதோ வநாதரீச்வரம்” என்கிற ச்லோகத்திலே குணங்களினுடைய நித்ய நிஸ்ஸீம நிஸ்ஸங்க்யத்வங்களை யருளிச் செய்தாரிறே ஆழ்வான்.

விளக்கம் - (நிஸ்ஸங்க்யங்களாய்) - இப்படிப்பட்ட குணங்கள், எண்ணற்றவையாக உள்ளன. யதா ரத்நாநி ஜலதேர ஸங்க்யேயாநி புத்ரக, ததா குணா ஹ்யநந்தஸய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந: - ஸமுத்ரத்தில் உள்ள இரத்தினங்களுடைய எண்ணிக்கை எவ்விதம் எண்ண இயலாதபடி உள்ளனவோ அதே போன்று மஹாத்மாவாகிய அவனுடைய குணங்களும் எண்ணற்றவையாக உள்ளன - என்றும், மஹாபாரதம் - வர்ஷாயுதைர் யஸ்ய குணா நசக்யா வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வலோகை: மஹாத்மநச் சங்கசக்ராஸிபானே: விஷ்ணோ ஜிஷ்ணோ வஸுதேவாத்மஜஸ்ய - பரமாத்மாவும், சங்கு சக்கரம் வாள் போன்றவற்றைத் தனது திருக்கரங்களில் கொண்டவனும், வெற்றி நிறைந்தவனும், வஸுதேவருடைய புத்ரனும், எங்கும் நிறைந்துள்ளவனும் ஆகிய விஷ்ணுவின் கல்யாணகுணங்களை, அனைத்து லோகத்தில் உள்ள அனைவரும் சேர்ந்து நின்று துதித்தாலும், பதினாயிரம் ஆண்டுகள் கடந்தாலும் துதிப்பதற்கு இயலாது - என்றும், வராஹபுராணம் - சதுர்முகாயுர்யதி கோபிவக்தா பவேந் நர: க்வாபி விசுத்தசேதா:

ஸதே குணா நாமயுதைகமம்சம் வதேந் ந வா தேவவர ப்ரஸீத - நான்முகனுடைய ஆயுள் கொண்டவனும், கோடிக்கணக்கான நாக்குகள் கொண்டவனும், மிகுந்த தூய்மையாக உள்ளவனும் ஆகிய ஒருவன், உமது குணங்களில் பதினாயிரத்தில் ஒரு பகுதியையாவது கூறி முடிப்பானோ என்று அறியமாட்டான் - என்றும், நஹி தஸ்ய குணாஸ் ஸர்வே ஸர்வைர் முநிகணைரபி, வக்தும் சக்யா வியுக்தஸ்ய ஸத்வாத்யைரகிலைர் குணை: - அனைத்து குணங்களால் நிறைந்து விளங்கும் பரமாத்மாவின் அனைத்து குணங்களையும் முனிவர்கள் கூட்டத்தாலும் முழுமையாகக் கூற இயலாது - என்றும் கூறப்பட்டது அல்லவோ? திருவாய்மொழி (3-3-5) - எண்ணில் தொல்புகழ் - என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வன் ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவத்தில் (26) - யேஷுவே கஸ்ய குணஸ்ய விப்ருடபி வை லோகோத்தரம் ஸ்வாச்ரயம் குர்யாத் தாத்ருச வைபவைரகணிதைர் நிஸ்ஸீம பூமாந்விதை: நித்யைர் திவ்யகுணைஸ் ததோதிக சபத்வை காஸ்பத ஆத்மாச்ரயை: இத்தம் ஸுந்தரபாஹும் அஸ்மி சரணம் யாதோ வநாதரீச்வரம் - ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களில் ஒவ்வொரு குணத்தின் ஒரு சிறிய பாகம் கூட, வாக்கால் முழுமையாக உரைக்க இயலாதபடி உள்ளதாகும்; அந்தக் குணங்கள் தங்களுடைய பகுதியின் ஒரு சிறிய அளவில் மட்டுமே அவனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதாக இருந்தாலும், தங்களுடைய இருப்பிடமான அவனை வெளிப்படுத்தவல்ல திறன் கொண்டதாகவே உள்ளன; இப்படிப்பட்ட குணங்கள் எண்ணற்றவை ஆகும்; அவை நித்யமாகவும் உள்ளன; இப்படிப்பட்டவனும், திருமாலிருஞ்சோலையில் அழகான திருத்தோள்கள் கொண்டவனும் ஆகிய கள்ளழகரை நான் சரணம் அழைகிறேன் - என்றார்; இந்த ச்லோகத்தில் அவனுடைய குணங்களின் நித்யமாக உள்ள தன்மை, எல்லையற்ற தன்மை மற்றும் எண்ணற்ற தன்மை ஆகிய பலவற்றையும் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நிருபாதிகங்களாகையாவது) பரதந்தர் வஸ்து கதங்களாகையாலே, ஸ்வோதயாதிகளிலே ஈச்வர இச்சையாகிற உபாதியையபேசுஷித்திருக்கும் சேதந குணங்கள் போலன்றிக்கே, ஸ்வாபாவிகங்களாயிருக்கை. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், “ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த நிகிலதோஷாநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண புருஷோத்தமோபி கீயதே” என்கிறவிடத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிற ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர், அநவதிகாதிசய பதத்தாலே நித்யஸித்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று முந்துறவொரு யோஜனை பண்ணி, “அநுஷக்தேந ஸ்வபாவத இதி பதேநவா நித்யஸித்த்வ்யாவ்ருத்தி: தேஷாம் தாத்ருச குணகத்வம் ஹி பகவந் நித்யேச்சாதீநம்”

என்று அநந்தர யோஜநையிலே யிவ்வர்த்தத்தை யருளிச் செய்தாரிறே. “ஸ்வாபாவிசீ ஜ்ஞாந பல க்ரியாச” என்று குணங்களினுடைய ஸ்வாபாவிகத்வத்தை ச்ருதி சொல்லா நின்றதிறே. இந்த ச்ருதியில் க்ரியையென்கிறது நியமநத்தை. “பராஸ்யேதி ஜ்ஞாந சக்த்யாதீநாம் ஸ்வாபாவிகத்வ முக்தம், க்ரியா நியமநம்” என்றே இதுக்கும் ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று.

விளக்கம் – (நிருபாதிகங்களாய்) – ஸர்வேச்வரனுக்கு பரவசப்பட்ட வஸ்துக்கள் என்பதால், நம்முடைய பிறப்பு இருப்பு போன்றவற்றில் நாம் ஸர்வேச்வரனுடைய இச்சையை எப்போதும் எதிர்பார்த்தபடி உள்ளோம். இப்படிப்பட்ட சேதந குணங்கள் போன்று அல்லாமல், இந்தக் குணங்கள் இவனிடம் இயல்பாகவே உள்ளவை ஆகும். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உள்ள, “ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த நிகிலதோஷ: அநவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண: புருஷோத்தம: அபி கீயதே – இயல்பாகவே தோஷங்கள் ஏதும் அற்றவனும், அளவிட இயலாத உயர்ந்த எண்ணற்ற இனிமையான மங்களகரமான குணங்களைக் கூட்டமாக உடையவனும் ஆகிய புருஷோத்தமனே ப்ரஹ்மம் என்ற பதத்தால் கூறப்படுகிறான்”, என்ற இடத்திற்கு பாஷ்யம் இட்ட ச்ருதிப்ரகாசிகாசார்யர், ‘அநவதிக அதிசய - எல்லையற்ற வியப்பு’ என்பதன் மூலம், நித்யஸூரிகள் வேறுபடுத்தப்படுகின்றனர் என்று முதலில் உரைத்து, பின்னர் ச்ருதப்ரகாசிகையில் “அநுஷக்தேந ஸ்வபாவத இதி பதேநவா நித்யஸித்த்வயாவ்ருத்தி: தேஷாம் தாத்ருச குணகத்வம் ஹி பகவந் நித்யேச்சாதீநம் - பின்னர் இணைக்கப்பட்ட ஸ்வபாவத என்ற பதம் மூலம் நித்யஸூரிகள் வேறுபடுத்தப்பட்டு கூறப்படுகின்றனர்; அவர்களுக்கு அத்தகைய குணங்கள் உள்ளதற்கு பகவானுடைய விருப்பமே காரணமாக உள்ளது” என்று வேறு ஒரு விதத்தில் இத்தகைய வேறுபாட்டை விளக்கினார். ச்வேதாஸ்வதரத்தில் – ஸ்வாபாவிசீ ஜ்ஞாந பல க்ரியா ச - ப்ரஹ்மத்திற்கு ஞானம், பலம் மற்றும் செய்கை ஆகியவை இயல்பாகவே உள்ளது – எனப்பட்டது; இந்த ச்ருதியில் உள்ள “க்ரியா” என்பது செய்தலைக் குறிக்கும் - என்றது காண்க. இதனையும் ச்ருதிப்ரகாசிகையில், “பராஸ்யேதி ஜ்ஞாந சக்த்யாதீநாம் ஸ்வாபாவிகத்வ முக்தம், க்ரியா நியமநம் – ஞானம், சக்தி போன்ற பலவும் இயல்பாகவே உள்ளது; க்ரியை என்பது நியமித்தல்” என்பதாக ச்ருதிப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யானம் செய்தருளினார்.

வ்யாக்யானம் – நிர்தோஷங்களாகையாவது, ஹேய குண ஸம்ஸர்கமாகிற தோஷமின்றிக்கேயிருக்கை. “அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யும் விசோக: விஜிகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:”, “ஸத்வாதயோ ந ஸந்தீசே யத்ர ச ப்ராக்ருதா குணா:”, “ஜ்ஞாந சக்தி பலைச்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யசேஷத | பகவச் சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயை: குணாதிபி:”, “தேஜோ பலைச்வர்யமஹாவபோதஸு வீர்ய சக்த்யாதி குணைகராசி | பர: பராணாம் ஸகலா நயத்ர க்லேசாதயஸ்ஸந்தி பராவரேசே” என்கிறபடியே, ஆச்ரயம் ஹேயப்ரத்யநீகமாகையாலே, இவற்றுக்கு ஹேய குண ஸம்ஸர்க தோஷாபததிக்கு யோக்யதையில்லையிறே.

விளக்கம் – (நிர்தோஷங்களாய்) - தாழ்ந்த குணங்களுடைய சேர்க்கை என்பதான குற்றம் இன்றி இருத்தல். சாந். (8-1-5) – அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யும் விசோக: விஜிகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: - பாபங்கள் அற்றவன், வயோதிகம் அற்றவன், மரணம் அற்றவன், சோகம் அற்றவன், பசி மற்றும் தாகம் அற்றவன், விருப்பங்களை அடையப்பெற்றவன், ஸத்யஸங்கல்பன் – என்றும், ஸத்வாதயோ ந ஸந்தீசே யத்ர ச ப்ராக்ருதா குணா: - அனைவரையும் நியமிக்கின்ற பகவானிடம், ஸத்வம் போன்ற ப்ரக்ருதி குணங்கள் இல்லை - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-5-79) - ஜ்ஞாந சக்தி பலைச்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யசேஷத | பகவச் சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயை: குணாதிபி: - ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம் மற்றும் தேஜஸ் போன்ற குணங்கள் அனைத்தும் பகவான் என்ற சொல்லால் கூறப்படுகிறது; இதில் தாழ்ந்தது ஏதும் இல்லை – என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-5-85) - தேஜோ பலைச்வர்யமஹாவபோதஸு வீர்ய சக்த்யாதி குணைகராசி | பர: பராணாம் ஸகலா நயத்ர க்லேசாதயஸ்ஸந்தி பராவரேசே - தேஜஸ், பலம், ஐச்வர்யம், ஞானம், வீர்யம், சக்தி என்பதான அனைத்து குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும், நான்முகன் போன்ற அனைவரையும் விட உயர்ந்தவனாகவும் உள்ள அவனிடம், துன்பம் போன்ற எந்தத் தாழ்வும் இல்லை - என்றும் கூறப்பட்டதற்கு ஏற்ப, “ஆச்ரயம்” என்பது தாழ்வுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும் உள்ளதால், இந்தக் குணங்களுக்கு எந்தவிதமான தாழ்வுடனும் ஸம்பந்தம் என்பது இல்லை.

வ்யாக்யானம் – ஸமாநாதிக ரஹிதங்களாகையாவது, சேதநாந்தர குணங்களை ஸம்மாகவும், ஈச்வர குணங்களை அதிகமாகவுமுடைத்தாயிருக்கும் சேதந

குணங்கள் போலன்றிக்கே, தனக்கொத்ததும் மிக்கதுமின்றிக்கேயிருக்கை. “ந தத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே” என்கிற ஸமாதிகதரித்ர வஸதுவை ஆச்ரயமாகவுடையவையாகையாலே, இவையும் ஸமாநாதிக ரஹிதங்களாயிருக்குமிறே. “தோஷ உபதா அவதி ஸம அதிசயாந ஸங்க்யா நிர்லேப மங்கலகுண ஓக துகா: ஷட் ஏதா: ஜ்ஞான ஐச்வரீ சகா வீர்ய பல அர்ச்சிஷ த்வாம் ரங்கேச பாஸ: இவ ரத்நம் அநர்க்கயந்தி” என்கிற ச்லோகத்திலே இவையித்தனையும் பட்டரருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (ஸமாநாதிக ரஹிதங்களாயிருக்கும்) - மற்ற சேதநர்களுடைய அனைத்து குணங்களும் சமமாகவும், ஈச்வரனுடைய குணங்கள் அதிகமாகவும் உள்ளது போன்ற சேதநர்களுடைய குணங்கள் போன்று அல்லாமல், தனக்கு நிகரானதும் அதிகமானதும் என ஏதும் இல்லாமல் உள்ள நிலை. ச்வேதாஸ்வதரத்தில் - ந தத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே - அவனுக்குச் சமமாகவும் அதிகமாகவும் ஏதும் காணப்படவில்லை - என்பதான நிகரும் அதிகமாகவும் உள்ள வஸ்துவை இருப்பிடமாகக் கொண்டதால், இந்த குணங்களும் தங்களுக்கு நிகரானவையும் அதிகமானதும் ஏதும் இல்லாதவையாக உள்ளன. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-27) - தோஷ உபதா அவதி ஸம அதிசயாந ஸங்க்யா நிர்லேப மங்கலகுண ஓக துகா: ஷட் ஏதா: ஜ்ஞான ஐச்வரீ சகா வீர்ய பல அர்ச்சிஷ த்வாம் ரங்கேச பாஸ: இவ ரத்நம் அநர்க்கயந்தி - திருவரங்கனே! உன்னுடைய குணங்களான ஞானம், ஐச்வர்யம், சக்தி, வீர்யம், பலம் மற்றும் தேஜஸ் ஆகியவை செய்வது என்னவென்றால் - குற்றம் அற்றவையும், குறைபாடுகள் அற்றவையும், எல்லை இல்லாதவையும், ஒப்பு இல்லாதவையும், இதனைவிட உயர்ந்தது வேறு இல்லாதவையும், எண்ணிக்கை அற்றவையும் ஆகிய எண்ணற்ற பல திருக்கல்யாண குணங்களின் கூட்டத்தை எப்போதும் சுரந்தபடி உள்ளன. ஒரு இரத்தினக் கல்லை அதன் ஒளியானது எவ்விதம் அனைவருக்கும் காட்டித் தந்து, அதனை மேன்மை அடையச் செய்யுமோ அது போன்று இந்தக் குணங்கள் உன்னை அனைவருக்கும் காட்டித் தருகின்றன - என்பதாக உள்ள ச்லோகத்தில் இவை அனைத்தையும் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 331)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து
திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து முதலாம் திருவாய்மொழி
“கையார் சக்கரம்” ப்ரவேசம்

அவதாரிகை – “நண்ணாதார் முறுவலிப்ப”விலே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்வேசத்தை அநுஸந்தித்து, அதுக்குப் பரிஹாரமாக, “பகவத் பரத்வ ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குவோம்” என்று பகவத் பரத்வத்தை உபதேசித்தார் கீழ்; இரண்டு கிட்டம் தன்னிலே சேரக்கிடக்க அதிலேயொன்று, பொன்னாயிருக்குமாபோலே அவர்களிலே ஒருவராயிருக்கிற தாம், அவர்களையும் திருத்தும்படி தமக்குப் பிறந்த நன்மைக்கு “அடியென்?” என்று பார்த்து, தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே செய்தானத்தனை என்கிறார். “அநாதி காலம் ஸம்ஸரித்து புத்திபூர்வம் விரும்புவது சப்தாதி விஷயங்களையேயாய், தன் பக்கல் எனக்குள்ளது அஹ்ருதயமான உக்தி மாத்ரமேயாயிருக்க, நான் புத்திபூர்வம் பண்ணிப் போந்த ப்ராதிகூல்யங்களை விஸ்மரித்து, ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு ப்ராமாதிகமாக வந்தவற்றில் அஜ்ஞானாய், என்னை இவ்வளவாக விஷயீகரித்தான்; பிறரையும் நான் திருத்தவல்லேனாம்படி பண்ணினான்” என்று தாம் பெற்ற பேற்றின் கனத்தைச் சொல்லி ஈடுபட்டு அநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (4-9) - நண்ணாதார் முறுவலிப்ப - என்ற திருவாய்மொழியில், ஸம்ஸாரிகள் அடைகின்ற துன்பங்களை எண்ணியவராக,

அதற்குப் பரிகாரம் செய்யும்படியாக, “இவர்களுக்கு இப்போது நாம் ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வம் குறித்த ஞானத்தை ஏற்படுத்துகிறோம்” என்று தீர்மானித்து, கடந்த திருவாய்மொழியில் பகவத் பரத்வம் குறித்த ஞானத்தை உபதேசம் செய்தார். இரண்டு உலோகத்துண்டுகள் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒன்றாகக் கிடக்கும்போது, அவற்றில் ஒன்று தங்கமாக உள்ளது போன்று, ஸம்ஸாரிகள் நடுவில் தான் உள்ளபோதிலும், இவர்களைத் திருத்தும்படியாகத் தன்னிடம் உள்ள நன்மைக்குக் காரணம் என்ன என்று ஆராய்ந்தார். அத்தகைய திறனுக்குத் தன்னிடம் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லை என்று தெளிந்தார். இதனை ஸர்வேச்வரன், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி பெருகியபடி உள்ள தனது கருணையால் ஆழ்வாராகிய தனக்கு ஏற்படுத்தினான் என்று இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். “ஆனால், ‘எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி பெருகும் கருணை’ என்று கூறினால், இவரிடம் எந்தவிதமான நன்மையும் இல்லை என்றாகிறது அல்லவோ? இதன் மூலம் அனைவருக்கும் முக்தி என்னும் கருத்து உண்டாகும் அல்லவோ? ஏதேனும் நன்மை காரணமாகவே இது உண்டாகிறது என்னும் நிலை இல்லையோ?”, என்று எழக்கூடிய ஐயங்களுக்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். “எல்லையற்ற காலமாக நான் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளபோதிலும், எனது புத்தி அறிந்து நான் விரும்புவது புலன் விஷயங்களை மட்டுமே ஆகும் என்றபோதிலும், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னிடம் எனக்கு மனப்பூர்வமான சொற்கள் ஏதும் இல்லை என்றபோதிலும், நான் எனது புத்தி அறிந்து செய்தபடி உள்ள தாகாத விஷயங்களை மறந்தவனாக, ஞானம் பிறந்த பின்னரும் நான் செய்து வந்த விஷயங்களை அவன் அறியாதவன் போன்று இருந்து, என்னை இப்படியாக ஏற்றுக்கொண்டான்; அது மட்டுமே அல்லாமல் மற்றவர்களையும் நான் திருத்தும்படியாக என்னைச் செய்தான்”, என்று தான் அடைந்த பேற்றின் ஆழத்தை உரைத்து, அதில் ஈடுபட்டு, அனுபவித்து நிற்கின்றார்.

அவதாரிகை – பகவத் பரத்வ ஜ்ஞானத்தைத் தம்நெஞ்சிலே படுத்தினபடியையும், அதுக்குறுப்பாய் இருப்பதொரு நன்மை தமக்கின்றிக்கே இருந்தபடியையும், அநாதிகாலம் தாம் விபரீதங்களையே அநுஷ்டித்துப் போந்தபடியையும், புருஷார்த்தோபாயமாக சொல்லுகிறவற்றில் தாம் ஒன்றும் கனாக்கண்டறியாதே இருக்கிறபடியையும், இழந்து நோவுபடா நிற்கச்செய்தே “புருஷார்த்தம் வேணும்” என்னும் ப்ரதிபத்தியு மின்றிக்கே இருந்தபடியையும், ஸம்ஸாரத்திலே

தரைகாணவொண்ணாதபடி ஆழ்ந்து நோவுபடாநிற்கச்செய்தே
 “நோவுபடாநின்றோம்” என்று அறிவிக்கவும் மாட்டாதே
 உணர்த்தியற்றிருக்கிறபடியையும், அம்ருதமிருக்க விஷத்தை
 விரும்புவாரைப்போலே ஆராவமுதைவிட்டு இன்னமுதெனத் தோன்றின சப்தாதி
 விஷயங்களை விரும்பிப் போந்தபடியையும், அதுக்குமேலே அவன்பக்கல்
 இச்சையின்றிக்கே இருக்க அவனை உகந்தார் சொல்லும் வார்த்தைகளைச்
 சொல்லிப் போந்தபடிகளையும் அநுஸந்தித்து இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்
 தண்ணியேனாயிருக்கிற என்னை, அவையொன்றும் பாராதே, “தான் ஸர்வசேஷி”
 என்னுமிடத்தையும், “தன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்”
 என்னுமிடத்தையும் என் நெஞ்சிலேபடுத்தி என் பக்கலிலே வ்யாமுக்தனாய்
 என்னோடே வந்து கலந்தான் என்று தாம் பெற்ற பேற்றைச் சொல்லி
 ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

விளக்கம் – பகவத் பரத்வ ஞானத்தைத் தனது நெஞ்சத்தில் ஏற்படுத்திய
 விதத்தையும், இதற்கு அடிப்படையாகத் தன்னிடம் எந்தவிதமான நன்மையும்
 இல்லை என்பதையும், எல்லையற்ற காலமாக தான் தகாத விஷயங்களில்
 ஈடுபட்டபடி இருந்ததையும், புருஷார்த்தங்களை அடையும் உபாயமாகக்
 கூறப்பட்ட எதனையும் தனது கனவில் கூட அறியாதபடி இருந்த விதத்தையும்,
 அவனை இழந்தபடி இருந்தாலும் “புருஷார்த்தம் வேண்டும்” என்ற நினைவு
 இல்லாமல் உள்ளதையும், ஸம்ஸாரத்தில் மிகவும் ஆழமாக நின்று துக்கத்தில்
 உள்ளபோதிலும் “துக்கத்தில் உள்ளோம்” என்று வெளியில் கூற இயலாதபடியாக
 அதனை உணர இயலாமல் உள்ளவிதத்தையும், அமிர்தம் உள்ளபோது விஷத்தை
 விரும்புவர்கள் போன்று ஆராத அமிர்தமாகிய அவன் உள்ளபோது இனிமையான
 அமிர்தம் போன்று தோன்றுகின்ற சப்தம் முதலான புலன் விஷயங்களை மட்டுமே
 விரும்பிச் சென்றதையும், அவனிடம் ஆசை இல்லை என்றாலும் அவனிடம் மிகவும்
 விருப்பம் உள்ளவர்கள் கூறும் சொற்களைப் போலியாக உரைத்த நிலையையும்
 எண்ணினார். “இவ்விதம் அனைத்துவிதங்களிலும் தாழ்ந்தவனாக உள்ள என்னை,
 அவற்றை ஏதும் ஆராயாமல், தானே அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்பதையும்,
 தனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்தலே புருஷார்த்தம் என்பதையும் எனது
 உள்ளத்தில் ஆழமாகத் தைத்து, என்னிடம் ஆராத காதல் கொண்டவனாக,
 என்னுடன் வந்து கலந்து நின்றான்” என்பதாக தான் அடைந்த பேற்றின் ஆழத்தை
 உரைத்து மகிழ்கிறார்.

5-1-1 கையார் சக்கரத்து என் கருமாணிக்கமே என்றென்று
பொய்யே கைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமே ஆடி
மெய்யே பெற்றொழிந்தேன் விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்
ஐயோ கண்ணபிரான் அறையோ இனிப்போனாலே

பொருள் - “திருக்கரத்துடன் நன்கு பொருந்திய சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவனும், நீலரத்தினம் போன்று காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளவனும் ஆகிய உனது வடிவழகை நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தவனே” என்று, உண்மையாகவே அவன் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்டவர்கள் உரைப்பது போன்று, அவன் மீது பொய்யான அன்பு உள்ளபோதிலும், இப்படிப்பட்ட சொற்களை நான் உரைத்தேன். இதன் மூலம், புற விஷயங்களில் நான், அவன் மீது உண்மையான அன்பு கொண்டவர்கள் அடையக்கூடிய பேற்றை அடைந்தேன். உனது க்ருபையானது கிடைக்கவல்ல காலத்தில் அதனைத் தடுக்கக் கூடியவர்கள் யார் உள்ளனர்? எனக்கு இப்படியாக க்ருபை செய்த பின்னர், என்னை விட்டு அகலலாமோ? உன்னால் இயன்றால் நீ செய்வாயாக.

அவதாரிகை - என்பக்கலுள்ளது அஹ்ருதயமான உக்தியாயிருக்க, இத்தை ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டு விரும்பி, “இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை” என்னும்படியான பேற்றைப் பண்ணித் தந்தானென்கிறார்.

விளக்கம் - என்னிடம் உள்து மனப்பூர்வமான சொற்கள் அல்ல என்றாலும், இதனை நான் மனப்பூர்வமாக உரைத்ததாகக் கொண்டு, என்னையும் எனது சொற்களையும் விரும்பி, “இனி இதற்கு வெகுதூரம் இல்லை” என்பதாக பேற்றை அளித்தான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கையார் சக்கரத்து) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான கையிலே திருவாழியை தரித்தானாயிற்று. இதுதான் ஆபரணமுமாய் வினைத்தலையில் ஆயுதமுமாயிறேயிருப்பது. ஒரு கைக்குப் படையாயிருக்குமிறே. “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய்” என்று அநுகூலர்க்கு ஆசைப்படுகைக்கு உடலாய், ப்ரதிபக்ஷத்தைத் துணிக்கைக்கும் உடலாயாயிற்று இருப்பது. (கையார் சக்கரத்தென் கருமாணிக்கமே) அத்தென்பது சாரியைச்சொல்; இப்படி, வருமிடமெங்கும் கண்டு கொள்வது. (என் கருமாணிக்கமே)

கையுந்திருவாழியுமான அழகை அதுஸந்தித்தால் அடைவே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, அநுஸந்திக்க வல்லரல்லரே, அநந்தரம் வடிவழகிலே கால்தாழ்ந்தார். படிகடந்து அவ்வருகு போமவரல்லரே. ச்ரமஹரமாய் நீலரத்தம்போல் பெருவிலையான வடிவழகை எனக்கு முற்றுட்டாக்கினவனே.

விளக்கம் - (கையார் சக்கரத்து) - ஏதும் இல்லாத இடத்தில் ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியான திருக்கரத்தில், சக்கரத்தாழ்வானைச் சேர்த்துக்கொண்டான். இது ஆபரணமாகவும், போர்காலத்தில் ஆயுதமாகவும் உள்ளது. இது திருக்கரத்தில், போருக்கும் ஏற்றதாக உள்ளது. திருவாய் (6-9-1) - கூராராழி - என்பதாக, இவனுக்கு விருப்பமானவர்களுக்கு ஆசைப்படுவதற்கு ஏற்றதாகவும், விரோதிகளை அழிப்பதற்கு ஏற்றதாகவும் உள்ளது. (கையார் சக்கரத்தென் கருமாணிக்கமே) - “சக்கரத்து” என்பதில் உள்ள “அத்து” என்பது, எந்தவித பொருளையும் அளிக்காத சாரியைச் சொல்லாகும்; இதனைப் போன்று அடைத்து இடங்களிலும் கொள்ளவேண்டும். (என் கருமாணிக்கமே) - சக்கரத்தை மட்டுமே கூறியவர், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஏன் கூறவில்லை? கையும் சக்கரமும் என்றுள்ள அழகைக் கண்டு, அதனையே எண்ணியபடி இருப்பதால், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை எண்ணவில்லை; அதன் பின்னரே வடிவழகில் ஈடுபட்டார். திருமேனியின் அழகிற்கு அப்பால் செல்லக்கூடியவர் அல்லர். காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கவல்ல நீலரத்தம் போன்று தனது வடிவழகை எனக்குப் பூர்ணமான அனுபவம் ஆக்கியவனே!

வ்யாக்யானம் - (என்றென்று) இத்தை ஒருகால் சொல்லித்தான் விட்டேனோ? பகவத் விஷயத்தில் உட்புக்கதெல்லாம் குற்றமாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று, “போராது” என்றிருக்கையாலே. இது பொல்லாதாய் இருந்ததில்லையீ! என்ன; அழகிதிறே, பாவ பந்தத்தோடே சொன்னேனாகில்; (பொய்யே கைம்மை சொல்லி) பொய்யென்றும், கைம்மையென்றும் இரண்டும் பர்யாயமான சொல். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று பிறரைப் பகட்டுகையன்றிக்கே, ஸர்வஜ்ஞனும் “இது மெய்” என்று ப்ரமிக்கும்படி பெரும் பொய்யையன்றே சொல்லிற்றென்கை. பொய்யும் மெய்யுமாகக் கலந்தத்தையே தான் சொல்லப்பெற்றதோ?

விளக்கம் - (என்று என்று) - இப்படியாக ஒருமுறை கூறிய பின்னர், மீண்டும் கூறாமல் இருந்தேனோ? இல்லை. ஆனால் பலமுறை உரைத்தால் நல்லது அல்லவோ? அதனை ஏன் குற்றமாகக் கொள்கிறார்? இதற்கு விடை, பகவத் விஷயத்தில் எந்த அளவு ஈடுபட்டாலும் போராது என்பதால் ஆகும். “ஆனால் இது தகாத செயல் அல்லவே” என்று கேட்க, அதற்கு விடையாக, “நல்ல அழகு! அவன் மீது உண்மையான பந்தம் கொண்டு உரைத்தேன் என்றால், நல்லதாகும்”, என்கிறார். (பொய்யே கைம்மை சொல்லி) – பொய் மற்றும் கைம்மை ஆகிய இரண்டும் ஒரே பொருள் அளிக்கக்கூடிய சொற்கள் ஆகும். இதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்னவென்றால், இவர் தம்முடைய சொற்கள் மூலம் மற்றவர்களை மயங்கச் செய்வது மட்டும் அல்லாமல், அனைத்தும் அறிந்த ஸர்வேச்வரனும் கூட, இவர் உரைத்தவற்றை “இது உண்மை” என்று நம்புவது போன்று உள்ளது என்கிறார். பொய்யுமாகக் கலந்து கூறினேனா? அல்ல, பொய்யை மட்டுமே உரைத்தேன்.

வ்யாக்யானம் - (புறமே புறமேயாடி) - இப்போது, புறமென்கிறது சப்தாதி விஷயங்களை. “பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹித்தது போராது” என்று இத்தை “பொய்” என்னா நிற்கச்செய்தேயும், சப்தாதிகள் புறம்பாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. “பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ” என்னுமவரிநே ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமா போலேயாயிற்று விஷயங்கள்தோறும் தனித்தனியே கால்தாழ்ந்தபடி. இதுதான் எப்போதை நிலையைப் பற்றச் சொல்லுகிறாரென்னில்; கால த்ரயத்திலுமுள்ளதும் ஸமகாலத்திற்போலே தோற்றுகையாலே, பூர்வ வருத்தத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாரென்னவுமாம். “மயர்வற மதிநலம்” பெற்ற பின்பும் தமக்கு விஷயாநுரூபமாகப் போராமையாலே சொல்லுகிறாராகவுமாம். “இதுவாகில் உம்முடைய நிலை பேறிருந்தபடியென்” என்ன, (மெய்யே) என் பக்கலுள்ளது பொய்யேயானாற் போலே, அவனடியாக வந்ததாகையாலே மெய்யேயாயிருக்குமிநே பேற்றில் கண்ணழிவு சொல்லலாவதில்லை. (பெற்றொழிந்தேன்) பரமபதத்தேறப் போனாலும், இப்பேற்றை அசையிட்டிருக்குமத்தனை. இனி இதிற்காட்டில் ஏற்றம் செய்யலாவதில்லை. “ஹேதுவில்லை” என்னா நின்றீர், பேறு கனத்திருந்தது; இதுக்கு அடியென் பின்னை? என்ன, (விதிவாய்க்கின்று) பகவத்க்ருபை கரைபுரளப் பெருகாநின்றால் நம்மாற் செய்யலாவதுண்டோ? விதியென்கிறது

பகவத்க்ருபையை. “கேசவன் தமர்க்கு” இப்பாலெல்லாம் இவர், விதியென்கிறது பகவத்க்ருபையை. அதுக்கடி, அவனால் தப்ப வொண்ணாதபடி இருக்கையாலே.

விளக்கம் - (புறமே புறமேயாடி) - புறம் என்பது, புலன்கள் மூலம் அறியப்படும் ஓசை முதலானவற்றைக் குறிப்பதாகும். “பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டு நின்றது போராது” என்பதை “பொய்” என்று உரைத்துள்ளபோதிலும், ஓசை முதலான விஷயங்கள் இவர்க்குப் புறம்பாக உள்ளதாகவே தோன்றுகிறது. திருவாய்மொழி (6-9-9) - பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ - என்று கூறுபவர் ஆயிற்றே! ஒரு ஜாதியின் தன்மை என்பது, அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த அனைத்துத் தனிப்பொருள்களிலும் பரிபூர்ணமாக நிற்பது போன்று, ஒவ்வொரு புலன் விஷயத்திலும் ஆழமாக ஈடுபட்டபடி உள்ள நிலை. இத்தகைய நிலை எப்போது உள்ளது? மூன்று காலத்திலும் உள்ளது என்றாலும், இப்போது உள்ள காலத்தில் மட்டுமே உள்ளதாகத் தோன்றுவதால், தனது முந்தைய பிறவிகளில் உள்ளதையும் சேர்த்துக் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். மயர்வற மதிநலம் அடைந்த பின்னரும், தமக்கு பகவத் விஷயத்தில் முழுமையான ப்ரேமை இல்லை என்று எண்ணி உரைப்பதாகவும் கூறலாம். இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “உம்முடைய நிலை இவ்விதமானால், நீவிர் அடைந்த பேறு என்ன?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (மெய்யே) - என்னிடம் உள்ளது அனைத்தும் பொய் மட்டுமே ஆகும் என்பது போன்று, அவன் மூலமாக வந்தவை அனைத்தும் மெய்யாகவே உள்ளதாகிறது. அதாவது, நான் அடைந்த பேற்றில் எந்தவிதமான குறையும் கூறலாம்படி இல்லை. (பெற்றொழிந்தேன்) - பரமபதம் சென்றாலும் இந்தப் பேற்றினை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதாக இருக்கும் நிலை; இதனைக் காட்டிலும் ஏற்றம் இல்லை. “உம்மிடம் காரணம் ஏதும் இல்லை என்று கூறினீர். ஆனால் பேறு அதிகமாக உள்ளது. இதன் காரணம் என்ன?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (விதிவாய்க்கின்றது) - பகவத் க்ருபையானது கரை புரண்டு ஓடி வரும்போது நம்மால் அதனைத் தடுக்க இயலுமோ? விதி என்பது “பகவத்க்ருபை” ஆகும். “கேசவன் தமர்” என்ற திருவாய்மொழிக்கு இப்பக்கம் உள்ள அனைத்திலும், இவர் “விதி” என்று பகவத்க்ருபையையே கூறுகிறார். இதன் காரணம் அவனால் க்ருபை செய்யாமல் தப்ப இயலாது என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (வாய்க்கின்று) பகவத்க்ருபை ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யமாகிற கரைபுரளப் பெருகி வந்து கிட்டாநின்றுள்ளவிடத்தில். (காப்பாரார்) இதுக்கு நிவாரகராவாருண்டோ? “காப்பதெது?” என்னாதே, ஆரென்கிறது இரண்டு சேதநராலே காக்கப்போமோ? பரதந்த்ரனான இவனாலும் தகையவொண்ணாது, ஸ்வாதந்த்ரனான அவனாலும் தகையவொண்ணாது; பல போக்தாவான இவனாலும் தகையவொண்ணாது, பல ப்ரதாதாவான அவனாலும் தகையவொண்ணாது. (காப்பாரார்) க்ருபா ஜநகையான அவள் காக்கவோ? க்ருபா பரதந்த்ரனான நீ காக்கவோ? க்ருபா பாத்ரமான நான் காக்கவோ? “மித்ரபாவேந” என்கிற ச்லோகத்திலே, எம்பார், “ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஒரு அஜ்ஞாநமும் விஸ்மருதியும், ஸர்வசக்திக்கு ஒரு அசக்தியுமுண்டு” என்று அருளிச்செய்வார். ஒருவன் தன்னையாச்ரயித்தால், முன்பு புத்தியூர்வம் பண்ணின குற்றத்திலே விஸ்மருதி பண்ணி, ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ப்ராமாதிகமாய் வருமவற்றில் அஜ்ஞாநம், அவனை விட வேண்டி வருமளவிலே அப்சக்தி; இப்படியிருக்கைக்கு அடி, ஸ்வாபாவிகமான குடல் துடக்கு.

விளக்கம் - (வாய்க்கின்று) - பகவத் க்ருபையானது “ஈச்வரனுடைய சுதந்திரம் என்பதான கரையை உடைத்துக்கொண்டு ஓடி வரும்போது. (காப்பார் ஆர்) - அதற்குக் கரை இட்டு தடுப்பவர்கள் யாரேனும் உள்ளனரோ? “காப்பது எது” என்று கூறாமல், “காப்பார் ஆர்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? காரணம், இங்கு இரண்டு சேதநர்களைக் கூறுகிறார். கர்ம வசப்பட்டுள்ள ஜீவாத்மாவால் தடுக்க இயலாது, சுதந்திரமான பகவானும் தடுக்க இயலாது; பலன்களை அனுபவிக்கின்ற ஜீவாத்மாவும் தடுக்க இயலாது, பலனை அளிக்கின்ற ஈச்வரனாலும் தடுக்க இயலாது. (காப்பார் ஆர்) - க்ருபையை உண்டாக்கும் பெரியபிராட்டியார் தடுக்க இயலுமோ? அல்லது க்ருபைக்கு வசப்பட்டவனாகிய நீ தடுக்க இயலுமோ? அல்லது க்ருபைக்குப் பாத்ரமாக உள்ள என்னால் தடுக்க முடியுமோ? “ஆனால், அவன் தனது க்ருபைக்கு வேறு யாருடைய வசப்படாமல் இருந்தாலும், அனைத்தும் அறிந்த அவன், ஸர்வசக்தி கொண்டவன் அல்லவோ? அபராதங்களுக்கு ஏற்ற விளைவுகள் பிறக்காதோ?”, என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) - மித்ரபாவேந - யார் என்னுடன் நட்புடன் உள்ளனரோ - என்னும் ச்லோகத்தை விளக்கும் ஸ்வாமி எம்பார், “அனைத்தும்

அறிந்த அவனுக்கும் ஒரு சில விஷயங்களில் அஜ்ஞானமும் மறதியும் ஏற்படும்; அவனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட அவனுக்குச் சில விஷயங்களில் சக்தியற்ற நிலை உள்ளது” என்று கூறுவார். இதனை விளக்குகிறார். ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை ஒருவன் சரணம் புகுந்தால், அதற்கு முன்பாக அவன் புத்தி பூர்வமாகச் செய்த குற்றங்களில் ஈச்வரனுக்கு மறதியும், அவனுக்கு ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னர் தன்னை அறியாமல் செய்யும் குற்றங்களில் ஈச்வரனுக்கு அஜ்ஞானமும், அவனைக் கைவிட வேண்டும்படியான நிலை ஏற்பட்டால் ஈச்வரனுக்கு சக்தியற்ற நிலையும் உள்ளது. இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் உள்ளதற்குக் காரணம், இயற்கையாகவே அவனுக்கு ஜீவாத்மாவிடம் உள்ள உறவுமுறை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – “ஆர்” என்பானென்? ஸ்வதந்த்ரனான என்னால் தகையத்தட்டென்? என்ன; (ஐயோ) ஆமாகில் செய்து பார்த்துக் காணாய். ஐயோவென்கிறது ஹர்ஷாதிசயத்தாலே சொல்லுகிற பாசரம். (கண்ணபிரான்) உபகார பாலனான க்ருஷ்ணனே! ஒரு தாயுடைய மெய்க்குப் போகமாட்டாத நீயோ என்னுடைய பொய்க்குப் போகப்புகுகிறாய்? ஓரிடைச் சிகையிலே கட்டுண்ட தலையிலே அந்த பந்தத்தைத் தப்ப விரகறியாதே சக்தியுமின்றிக்கே இருந்த நீயோ போகப்புகுகிறாய்? ஆர்ஜவமான கட்டவிழ்க்க மாட்டாதவன் க்ருத்ரிமமான, பந்தத்தை அவிழ்க்கமாட்டானென்றபடி. (அறையோவினிப் போனாலே) இனிப்போனாயாகில் அறையோவறை. என் பக்கலிலே, “மெய்” என்று பேரிடலாவதொரு பொய் பெற்ற பின்பு போனாயாகில் அறையோவறை. பகவத்க்ருபையை அண்டை கொண்டு ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தை அறைகூவுகிறார். கண்ணபிரானென்று ஸம்புத்தியாகவுமாம். அன்றிக்கே, பரோக்ஷ நிர்ந்தேசமாய், கண்ணபிரானானவன் இனிப்போனானாகில் அறையோவறை யென்னுதல்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “யாரால் தடுக்க இயலும் என்று ஏன் கூறவேண்டும்? சுதந்திரமான என்னால் தடுக்க என்ன தடை உள்ளது?”, என்று கேட்க, விடை அளிக்கிறார். (ஐயோ) – “முடியும் என்றால் செய்து பார்”, என்கிறார். “ஐயோ” என்பது மகிழ்வின் காரணமாகக் கூறப்பட்டதாகும். ஒரு தாயுடைய சரீர ஸம்பந்தம் காரணமாக அவளை விட்டு அகலாத நீயோ, எனது பொய்யைக் கண்டு அகல்வாய்? ஓர் இடைச்சியால் கட்டுப்பட்ட நிலையில், அந்தப் பந்தத்தை அவிழ்கின்ற வழி அறியாமல்,

எந்தவிதமான சக்தியும் இன்றி நின்ற நீயோ என்னை விட்டு அகல எண்ணுகிறாய்? நேர்மையான கட்டையே அவிழ்க்க இயலாத அவன், பொய்யான கட்டையும் அவிழ்க்கமாட்டான் என்று கருத்து. (அறையோவினிப் போனாலே) - இனிப் போனாய் என்றால், நான் உன்னை வென்றேன் என்றாகும். என்னிடம் “மெய்” என்று கூறப்படுவது அனைத்தும் பொய் என்றான பின்னர் நீ போனாய் என்றால், உன்னை நான் வென்றேன். பகவத் க்ருபையைத் தனது அடைக்கலமாகக் கொண்டு, பகவானுடைய சுதந்திரத்திற்கு அறைகூவல் விடுக்கிறார். “கண்ணபிரான்” என்பதை விளிப்பெயர் எனக் கொள்ளலாம். அல்லது அதனை முன்னிலைப் படர்கையாகக் கொண்டு, “கண்ணபிரானாகிய அவன் இனி வென்றால் அறையோ அறை” எனலாம்; இது வென்றவன் கூறும் சொற்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 46)

18. வசீ வதாந்யோ குணவாந் ருஜுச் சசி:

ம்ருது: தயாநு: மதுர: ஸ்திர: ஸம:

க்ருதீ க்ருதஜ்ஞ: த்வம் அஸி ஸ்வபாவத:

ஸமஸ்த கல்யாணகுண அம்ருத உததி:

பொருள் - அடியார்களுக்கு வசப்பட்டவனாகவும், தன்னையே தனது அடியார்களுக்கு அளிக்கின்ற வள்ளலாகவும், திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவனாகவும், மனம் போன்ற அனைத்தாலும் ஒரே போன்று உள்ளவனாகவும், எந்தக் காரணமும் இன்றி உதவுகின்ற தன்மையைக் கொண்டவனாகவும், அடியார்களுடைய பிரிவைப் பொறுக்க இயலாதவனாகவும், தனது அடியார்களுடைய துன்பத்தைப் பொறுக்க இயலாத தயை கொண்டவனாகவும், அனைவருக்கும் இனியவனாகவும், அடியார்களுக்கான செயல்களைத் தனது செயல்களாகவே எண்ணிச் செய்பவனாகவும், அடியார்கள் தனக்காகச் செய்யும் சிறிய செயலைக் கூடப் பெரிதாக எண்ணிக் கொண்டாடுபவனாகவும் உள்ள நீ, அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களுக்கும் அமிர்த கடலாக உள்ளாய்.

அவதாரிகை - கீழ் சரண்யனுடைய உத்கர்ஷம் சொல்லி, இதில், உபயவிபூதி நாதனை நம்மால் கிட்டலாமோ? என்று கூசாதபடி, ஆச்ரிதருக்கு இழியும் துறையான கல்யாண குணங்களிலே பன்னிரண்டு குணங்களை

அருளிச்செய்கிறார். அதவா, கீழ் ஸர்வேச்வரத்வம் சொல்லிற்றாய், இனி சொல்லப் பராப்தமான ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகதையை அருளிச்செய்கிறார் என்றுமாம்.

விளக்கம் - சரணம் அடையத்தக்கவனாக உள்ள அவனுடைய உயர்த்தியைக் குறித்து இதுவரை கூறினார். இந்த ச்லோகத்தில், “இப்படியாக இரண்டு விபூதிகளுக்கும் நாதனாக உள்ள அவனை நம்மால் அண்ட இயலுமோ?” என்று கூசாமல், அடியார்கள் ஈடுபடும் விஷயமான அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில், பன்னிரண்டு குணங்களை அருளிச்செய்கிறார். அல்லது, இதுவரை ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வேச்வரத் தன்மையை அருளிச்செய்தார்; அடுத்து, கூறுவதற்கு ஏற்றதாக உள்ள, அவனுடைய அனைத்து கல்யாணகுணங்களையும் உள்ளடக்கிய நிலையை அருளிச்செய்கிறார் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்